

LA MIRADA DEL BISBE

Bona Pasqua, pagesos!

Quan em van nomenar bisbe de Sant Feliu em van dir que venia a una diòcesi urbana. Però, ben aviat vaig descobrir un territori divers, ple de vida i de contrastos: valls i turons, vinyes i boscos, masies escampades i pobles petits que conviuen, sovint amb dificultat, trinxats per carreteres, polígons i urbanitzacions. També vaig descobrir el món rural, amb una pagesia que es fa estimar només de veure-la treballar. I sí, quan hi arribo sovint em passa com al presentador d'*El Foraster*: amb una certa enveja sana pregunto «que s'hi viu bé aquí?».

La nostra pagesia és patrimoni humà, cultural i també espiritual. Ha modelat el paisatge i el caràcter durant segles, i continua alimentant-nos amb la seva feina discreta i tenaç. Però és un ecosistema fràgil. Avui, els menors de 41 anys són minoria al camp, i això posa en risc el relleu generacional. Les organitzacions agràries reclamen menys burocràcia, preus justos, regles clares, mesures contra la competència deslleial, ajuts per garantir la continuïtat de les explotacions familiars i suports per afrontar la crisi climàtica i econòmica. Són demandes legítimes que comparteixo i faré ressonar.

En aquesta primavera i Pasqua florida vull adreçar una paraula de reconeixement a tots vosaltres. Quan la llum creix i la terra es desperta, veiem en els camps un símbol del que el Ressuscitat fa amb nosaltres: obrir camins nous allà on semblava que tot era erm.

Benvolguts pagesos, com es veu el món des dels vostres pobles i masies? Quins són els vostres somnis? Com podem, des d'aquesta Església, fer-vos costat a vosaltres i a les parròquies petites? Vosaltres, que al món rural connecteu tradició i modernitat, fills i filles del nostre temps, ens podeu dir si viure a prop de la natura ajuda a llegir la carta que el Creador ens envia cada dia?

Felicitats als joves que heu decidit quedar-vos o començar l'ofici, sou promesa de futur. I a tots i totes, gràcies per l'arrelament, la feina ben feta i la cura de la terra.

Bona Pasqua!

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

I la Pasqua segueix

Per a les persones que acompanyaven Jesús (la Mare amb les bones dones que havien vingut de Galilea, els apòstols i la colla de seguidors), aquells dies de la Pasqua, foren molt durs. Des del prendiment nocturn de Jesús, una farsa de judici, els azots i espines, el camí del Calvari, la crucifixió i l'enterrament...

Als apòstols tot això els vingué molt de nou. No era aquest el Mestre que pensaven seguir. I ara, què? Ara la por. Si els jueus, passat el dissabte, volen acabar amb tot el moviment de Jesús i van a agafar-los a ells? Per això, resta-

ven a casa amb portes i finestres tancades.

Aquells deixebles, el dia de Pasqua al matí tenien por. I quan la por és tan forta, la persona perd tota capacitat de raonar. Les espurnes d'esperança que portaren la Magdalena, Pere i Joan, les dones... no arribaren als seus cors.

Calgué que Jesús els anés a trobar. La iniciativa sempre és d'Ell. Es posà al mig i saludà amb «la pau sigui amb vosaltres», tot ensenyant-los les mans.

Com la necessitaven aquella pau els deixebles! Fou tanta l'alegria que no acabaven de creure el que passava. I Jesús afegí: «Rebeu l'Esperit Sant» i els fa un encàrrec: perdonar els pecats. En aquella casa es feu la llum.

Tomàs venia de fora. No sabia res del que havia passat. Vivia encara en la tenebra i el va sorprendre la llum dels seus companys. Li diuen, emocionats, que han vist Jesús. A Tomàs li surt la vena racionalista: «Si no li veig... no m'ho

creuré pas». Calgué passar vuit dies. Que fos diumenge i Tomàs hagués tingut temps per madurar. Jesús tornà i li ensenyà mans i peus. A Tomàs se li obrí el cor: «Senyor meu i Déu meu».

I ara ve el bo d'aquella segona trobada. Jesús fa extensiva la seva felicitació a tots els qui es fien més dels altres que de les seves constatacions: «Feliços els qui creuran sense haver vist».

Celebrem la Cinquantena Pasqual i fem nostra la vivència dels apòstols: vencem la por i descobrim la presència de Jesús entre nosaltres.

Mn. Ramon Sàrries

LA MIRADA DEL OBISPO

¡Feliz Pascua,
«pagesos»!

Quando me nombraron obispo de Sant Feliu me dijeron que venía a una diócesis urbana. Pero muy pronto descubrí un territorio diverso, lleno de vida y contrastes: valles y colinas, viñas y bosques, masías dispersas y pequeños pueblos que conviven, a menudo con dificultad, atravesados por carreteras, polígonos y urbanizaciones. Descubrí también el mundo rural, con una «pagesia» que se hace querer solo con verlo trabajar. Y sí, cuando llego, a menudo me pasa como al presentador de *El Foraster*: con cierta sana envidia pregunto «¿qué, aquí se vive bien?».

Nuestra «pagesia» es patrimonio humano, cultural y también espiritual. Ha moldeado el paisaje y el carácter durante siglos, y sigue alimentándonos con su trabajo discreto y tenaz. Pero es un ecosistema frágil. Hoy, los menores de 41 años son minoría en el campo, y eso pone en riesgo el relevo generacional. Las organizaciones agrarias reclaman menos burocracia, precios justos, reglas claras, medidas contra la competencia desleal, ayudas para garantizar la continuidad de las explotaciones familiares y apoyos para hacer frente a la crisis climática y económica. Son demandas legítimas que comparto y haré resonar.

En esta primavera y Pascua florida quiero dirigir una palabra de reconocimiento a todos vosotros. Cuando la luz crece y la tierra despierta, vemos en los campos un símbolo de lo que el Resucitado hace con nosotros: abrir caminos nuevos allí donde parecía que todo estaba yermo.

Queridos «pagesos», ¿cómo se ve el mundo desde vuestros pueblos y masías? ¿Cuáles son vuestros sueños? ¿Cómo podemos, desde esta Iglesia, acompañaros a vosotros y a las parroquias pequeñas? Los que en el mundo rural unís tradición y modernidad, hijos e hijas de nuestro tiempo, ¿podéis deciros si vivir cerca de la naturaleza ayuda a leer la carta que el Creador nos envía cada día?

Felicidades a los jóvenes que habéis decidido quedaros o iniciar este oficio porque sois promesa de futuro. Y a todos y todas, gracias por el arraigo, el trabajo bien hecho y el cuidado de la tierra.

¡Feliz Pascua!

† **Xabier Gómez García**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Viure la vida familiar amb alegria

Una quarantena de persones, entre joves i adults, es van aplegar recentment a la Casa de l'Església per escoltar Pep Borrell i la seva proposta que té per títol «Bailar en la cocina».

Una trobada impulsada des de la Delegació de Família i Vida amb motiu de la Jornada per la Vida que l'Església celebra el 25 de març.

El debat va girar entorn a la necessitat de viure la vida matrimonial i familiar amb alegria. Una de les preguntes que van servir per articular el debat va ser: «Fills sí o fills no?».

Ens ha deixat Mn. Jaume Boguñà

El passat dimarts 24 de març moria Mn. Jaume Boguñà Casals. Boguñà, de 94 anys, va néixer a Barcelona el dia 17 de febrer de 1932 i era fill de Joaquim i Eulàlia. Format al Seminari Conciliar de Barcelona, va ser ordenat sacerdot el dia 22 de desembre de 1956, a la capella del Seminari.

Va ser, entre altres, vicari de la parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla, de Sitges; vicari de la parròquia de Sant Martí, del Clot (Barcelona); rector de la parròquia de Santa Maria Magdalena, de Viladecans; i el 5 de setembre de 1986 va ser nomenat rector de la parròquia de Sant Pere, de Gavà, on va exercir el seu ministeri durant vint-i-quatre anys fins al moment de la seva jubilació canònica, el 14 de setembre de 2010.

Després de la seva jubilació va rebre el nomenament d'adscrit a la parròquia de Sant Climent, de Sant Climent de Llobregat, servei que encara exercia actualment.

Recordant Mn. Jaume Boguñà Casals

Amb el ben estimat Mn. Jaume he col·laborat durant 46 anys. Intentant definir tota la seva riquesa de valors personals i de treball pastoral, subratllaria que va ser persona de bon tracte, assequible a tot hom, irradiant la joia del viure, actiu fins al final, esperançat... i a nivell pastoral doncs que va ser atent als signes dels temps, compromès en l'educació d'infants i joves en la casa de colònies de Montsull (Ripollès), lloc on es frueix d'una natura paradisiàcia i ben estimat en totes les parròquies on ha exercit el seu pasturatge: entre altres Sitges, Gavà, Viladecans i Sant Climent.

Una nota que molt l'honorava, la seva capacitat de servei, mai tenia un no quan es tractava d'oferir la seva ajuda i sempre amb cares alegres. Gràcies pel teu bon record i treball.

Ben segur que has passat per aquest món sembrant la bona llavor que el Senyor sap recompensar amb escreix.

Mn. Joan Puig

Rector de les parròquies de la Mare de Déu de Montserrat i Sant Climent de Llobregat

Marca la **casella 105** a la teva declaració de la renda.

Gràcies a l'Església, la teva ajuda arribarà a qui més ho necessita. No pagaràs més ni et retornaran menys.

TANTS

Descobriu-ne més a Linea105Xtants.es

En l'aniversari de l'ordenació del bisbe Agustí

El bisbe emèrit de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés, celebra aquest proper 18 d'abril l'aniversari de la seva ordenació. Va ser un 18 d'abril de 1998 quan rebia l'ordenació episcopal i prenia possessió de la seu del Bisbat d'Eivissa. Ara comparteix amb els lectors i lectores del *Full Domini-cal* la següent reflexió.

El record periòdic de la pròpia ordenació episcopal desperta pensaments i sentiments ben significatius. Vull compartir breument alguns d'ells amb vosaltres, com a germà de camí.

En primer lloc, refermar-me en allò que de vegades hem parlat: tant el baptisme com l'ordenació sacerdotal i episcopal, no són més que l'inici d'un camí, l'inici i l'embranchida d'un dinamisme de vida, que travessa la història personal fins a la mort. Cada moment, cada etapa, conté una crida especial de l'Esperit, que s'ha de discernir i respondre. Una passió que demana una constant conversió,

Agustí Cortés en el dia de la seva ordenació episcopal

una incansable renovació de l'amor concret vers Déu i els germans. Així a la meua edat, en haver viscut tantes experiències, i en situació de jubilat, entenc que no he esgotat la força d'aquest dinamisme: soc apòstol de Jesucrist i encara estic en procés d'ésser-lo.

En segon lloc, la constatació vital de la importància de viure de cor la pertinença a l'Església concreta, precisament a la diòcesi, la concreció més propera i immediata de l'Església. També això demana conversió constant. És una experiència que, a més de garantir maduresa humana i psicològica, ens allibera de l'individualisme i ens permet de recuperar la nostra identitat. La situació personal que visc desperta el fantasma del tancament i l'autosuficiència, veritable corcò de l'apòstol. La vivència de pertànyer a una diòcesi, acompanyada de gestos concrets, lluny d'un mer fet administratiu, és una veritable medicina per la salut humana i, sobretot, espiritual.

Dono gràcies a Déu per la paciència que ha tingut amb mi i haver-me regalat l'Apostolat i les esglésies concretes a les quals he pogut servir.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe emèrit

Un signe d'esperança: la Llar Bonamich

El mes de novembre passat es va inaugurar a Molins de Rei, amb la presència del bisbe Xabier, un projecte de suport a la maternitat a la Llar Magdalena Bonamich. Aquest edifici d'interès històric —atorgat fa uns anys en herència per la senyora Magdalena Bonamich a la parròquia de Sant Miquel arcàngel— desenvolupa des de llavors una funció so-

cial d'acollida a persones vulnerables. Al març de 2025 la parròquia va confiar la gestió de la Llar a l'associació Hogar de María que acompanya dones sense recursos que estan a punt de donar a llum o ho han fet recentment.

Actualment hi viuen 5 dones amb 6 infants, i també una professional contractada per l'associació. I en aquests

darrers mesos a la Llar han nascut dues criatures.

Aquesta és la primera casa gestionada per l'associació, ja que de fet treballa en col·laboració amb parròquies en modalitat «centre de dia» als locals parroquials per atendre aquest col·lectiu de dones i infants en risc d'exclusió, amb el suport de professionals i voluntariat.

En el cas de Molins de Rei, es troben un dia a la setmana als locals, a on també les mares que ho desitgen poden rebre assistència espiritual.

Si voleu conèixer el projecte a través de la conversa amb la May Sánchez de Ocaña, encarregada de la comunicació del Hogar de María, ho podeu fer accedint amb el codi QR que acompanya aquesta informació. Un projecte que rep el suport de l'Església i que en moments com aquests cal destacar i posar en valor.

El teu donatiu amb un clic

Una manera àgil, ràpida i còmode...

BIZUM
04306

Envia aquest codi a través de l'app mòbil de Bizum i fes un donatiu al Bisbat de Sant Feliu

També pots col·laborar pel canal Dono a mi Iglesia:

<https://www.donoamiglesia.es/san/Home#!/> (en català)

La Veu de Sant Feliu

Dimecres 9:30 h a Radio Estel i a les plataformes digitals del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat

ràdio **estel**

L'actualitat de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

AGENDA

Divendres 17 d'abril. Confirmacions dels alumnes del col·legi Bon Salvador a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat a partir de les 18 h.

Dissabte 18 d'abril. Aniversari de l'ordenació episcopal del bisbe Agustí Cortés (1998).

Divendres 17 d'abril - Diumenge 19 d'abril. Missions. Trobada missionera de joves.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Fets 4,23-31 / Sl 2 / Jo 3,1-8]. Sant Herenegild, príncep hispànic, mr. (586); sant Martí I, papa (649-656) i mr.; santa Agatònica, mr. Tortosa (territori de la Comunitat Valenciana); Sant Vicenç Ferrer, prev.

14. □ Dimarts [Fets 4,32-37 / Sl 92 / Jo 3,7-15]. Sant Tiburci, mr.; sant Lambert, bisbe; santa Domnina, vg. i mr.

15. □ Dimecres [Fets 5,17-26 / Sl 33 / Jo 3,16-21]. Sant Telm (denomina-

ció amb què és conegut popularment el beat Pedro González), rel. dominicà, de Galícia; sant Crescent, mr.; santes Basilissa i Anastàsia, mrs. a Roma.

16. □ Dijous [Fets 5,27-33 / Sl 33 / Jo 3,31-36]. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, vg., i companys màrtirs a Saragossa.

17. □ Divendres [Fets 5,34-42 / Sl 26 / Jo 6,1-15]. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (siríac, 155-166) i mr.; sant Robert, abat; beata Marianna de Jesús,

vg.; beat Baptista Spagnoli, rel. carmelitana.

18. □ Dissabte [Fets 6,1-7 / Sl 32 / Jo 6,16-21]. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

19. □ Diumenge vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Fets 2,14. 22-28 / Sl 15 / 1Pe 1,17-21 / Lc 24,13-35]. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.

Diumenge II de Pasqua (A)

COMENTARI

«Feliços els qui creuran sense haver vist»

Tradicionalment s'ha presentat al deixeble Tomàs com a prototipus de persona incrèdula. Recordem l'evangeli: *Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus... no m'ho creuré pas*. No es fia del que li diuen els seus companys: *Hem vist el Senyor*. Ell ho vol constatar, ho vol comprovar directament. Tomàs potser té una mica de raó. Han vist al Crist ressuscitat però no es nota massa en la seva vida. Quan Jesús es torna a fer present als apòstols ens diu l'evangeli que *eren a casa estant les portes tancades*. Ha canviat alguna cosa? La resurrecció s'ha de notar també en la vida. Però la paraula de Jesús, adreçada a Tomàs és clara: *No siguis tan incrèdul. Sigues creient*. I després s'adreça també a nosaltres: *Feliços els qui creuran sense haver vist*. No ens cal veure el ressuscitat; ens cal creure en aquells que l'han vist. Però després sí que els primers cristians manifesten en la seva vida la fe en el Ressuscitat: *Els germans* (cal subratllar aquesta paraula) *eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per a partir el pa i per a la pregària*. És el que continuem fent nosaltres: celebrem l'Eucaristia, preguem, escoltem l'ensenyament dels apòstols i hem de posar en comú tot el que tenim. Ho subratlla altra vegada el llibre dels Fets: *Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú*. No és d'estranyar el que diu al final: *Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat*. Sant Pere a la segona lectura ens recorda: *Vosaltres sense haver-lo vist [a Crist] heu cregut en ell i esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per a expressar-la*. Les nostres comunitats haurien de viure plenament unides, compartint tots els béns, prenent junts l'aliment amb senzillesa i amb una gran alegria. Llavors sí que seríem testimonis creïbles del Ressuscitat.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,42-47)

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. Tothom sentia un gran respecte, i els apòstols feien molts prodigis i miracles. Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú. Cada dia assistien unànimement al culte del temple. Després, a casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu. Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat perquè fossin salvats.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,3-9)

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. L'esperança que us dona és una heretat que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir, reservada dalt al cel per a vosaltres; creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps. Això us ha de donar una gran alegria, ni que ara, si convingués, us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves. Si l'or, que al capdavant perdrà tot valor, ara és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada perquè resulti mereixedora d'elogi, d'honor i de glòria el dia que Jesucrist es revelarà. Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,42-47)

Los hermanos perseveraban en la enseñanza de los apóstoles, en la comunión, en la fracción del pan y en las oraciones.

Todo el mundo estaba impresionado, y los apóstoles hacían muchos prodigios y signos. Los creyentes vivían todos unidos y tenían todo en común; vendían posesiones y bienes y los repartían entre todos, según la necesidad de cada uno. Con perseverancia acudían a diario al templo con un mismo espíritu, partían el pan en las casas y tomaban el alimento con alegría y sencillez de corazón; alababan a Dios y eran bien vistos de todo el pueblo; y día tras día el Señor iba agregando a los que se iban salvando.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol San Pedro (1Pe 1,3-9)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor, Jesucristo, que, por su gran misericordia, mediante la resurrección de Jesucristo de entre los muertos, nos ha regenerado para una esperanza viva; para una herencia incorruptible, intachable e inmarcesible, reservada en el cielo a vosotros, que, mediante la fe, estáis protegidos con la fuerza de Dios; para una salvación dispuesta a revelarse en el momento final.

Por ello os alegráis, aunque ahora sea preciso padecer un poco en pruebas diversas; así la autenticidad de vuestra fe, más preciosa que el oro, que, aunque es perecedero, se aquilata a fuego, merecerá premio, gloria y honor en la revelación de Jesucristo; sin haberlo visto lo amáis y, sin contemplarlo todavía, creéis en él y así os alegráis con un gozo inefable y radiante, alcanzando así la meta de vuestra fe: la salvación de vuestras almas.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos». Tomás, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo».

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomás con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomás: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomás: «Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Por qué me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto».

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos han sido escritos para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.